

Dansk Kirkemusiker Forening: fortid – nutid – fremtid...

Kære kirkemusiker

Du modtager første nyhedsbrev af fire op til Jul. Vores bud på en adventskalender. Årsagen er følgende: Vi har besluttet helt at droppe det fysiske årsskrift af mange gode grunde, herunder fokus på bæredygtighed og ikke mindst økonomi. Som alle ved, så er det ikke blevet billigere at sende post i disse tider. Og et trykt blad er heller ikke udtryk for bæredygtighed. Men du skal ikke snydes for vigtige input og artikler fra Dansk Kirkemusiker Forening.

Vi har i dén grad noget at se frem til: i 2025 kan vi fejre foreningens 140 jubilæum, hvilket gør os til Danmarks ældste faglige organisation for kirkefunktionærer. Ja, faktisk en af de ældste faglige organisationer i det hele taget. Det i sig selv er en bedrift og samtidigt ikke så besynderligt. I al beskedenhed ville Den Danske Folkekirke være ilde stedt, hvis vi som kirkemusikere ikke var der til at udfylde vores plads.

Jeg har valgt en overskrift, der på mere end en måde stikker rammerne ud for foreningens hidtidige virke, dens nuværende fokus og dens kurs i et fremtidsperspektiv. Vores fælles arbejdsplads Folkekirken står i disse år foran nødvendige forandringer. Både set i lyset af handling efter den store undersøgelse af det psykosociale arbejdsmiljø, men i dén grad også implementeringen af resultatet fra OK24, den manglende rekruttering til landets menighedsråd og som følge deraf revidering af menighedsrådsloven. Dertil kommer den fortsatte udvikling af en faglig organisation, der fremadrettet har relevans for jer medlemmer.

Bestyrelsen har bedt vores tidligere sekretariatsleder Jan Thor Callesen komme med en række betragtninger omkring foreningen før og nu. Derudover har vi bedt Malte Wartburg fra Democracy X komme med sit bud på fremtiden for faglige organisationer og hvilke tilpasninger, der kan blive nødvendige. Jeg håber, deres bidrag vækker genklang hos jer medlemmer. Der kommer også et nyhedsbrev, som indeholder en status fra vores dygtige og hårdtarbejdende sekretariatsmedarbejdere.

FORTID:

Jeg har af gode grunde ikke den fornødne viden om foreningens virke igennem 140 år. Dog vil jeg alligevel gerne dvæle lidt ved den fortid, som alt andet lige er udgangspunktet for det ståsted, vi har nu.

Jeg antager ikke, at salig Nebelong havde kunnet regnet ud, hvad grundlæggelsen af det dengang primære faglige fællesskab senere ville udvikle sig til. Sandheden er, at vi er kommet langt siden 2010, hvor der blev udfærdiget en overenskomst og foreningen blev forhandlingsberettiget. Indtil da kan man vel godt tillade sig at sige, at løn- og ansættelsesforhold for jer medlemmer var det vilde vesten. Til gengæld var det faglige fællesskab større og stærkere. Dengang og før var der derfor også grundlag for en anden struktur end den, vi har i dag. Jeg tager gerne på min kappe, at jeg initierede nedlæggelsen af kredsene på baggrund af den manglende rekruttering til kredsbestyrelserne. Det har uden tvivl gjort en del, især ældre medlemmer kede af det. Men set i bagklogskabens lys tror jeg, at beslutningen har været den rigtige. Det har bl.a. afstedkommet en stærkere og mere fleksibelt arbejdende bestyrelse med større inddragelse af det enkelte bestyrelsesmedlems forcer og kompetencer. Men der skal lyde en stor tak til de af jer, som har været med til igennem mange år at skabe den forening, vi alle i dag nyder godt af at være medlemmer af.

NUTID:

Og hvad er det så for en virkelighed, vi kirkemusikere agerer i nu? Ved OK24 opnåede vi endeligt at få overenskomstdækket alle kirkemusikere. Faktisk alle kirkefunktionærer kirkekorsangerne undtaget, som desværre stadigvæk er ansat på et temmelig rettigheds-fattigt cirkulære. Det håber vi at kunne gøre noget ved ved OK-forhandlingerne i 2026. Men resten af endog meget store gruppe af ikke-gejstlige ansat i Folkekirken kan glæde sig over, at ganske almindelige lønmodtagerrettigheder og -vilkår også gælder dem, uagtet stillingens timeantal og størrelse. Sådan som det bør være i en offentlig ansættelse, der opererer med principperne helliget den såkaldte danske model. Alt kommer dog med en pris: vi har måttet acceptere en statslig fastsat vikarsats og mulighed for tilkøb af rådighed til alt for dårlig betaling. Jeg er dog stadigvæk af den faste overbevisning, at vi i fællesskabets ånd har forbedret løn- og ansættelsesforhold for en meget stor gruppe, som ellers ingen rettigheder havde. Det udmønter sig i en fortsat tilstrømning af nye medlemmer, for hvem det nu giver mening at være medlem af en faglig organisation. Og fællesskab er et nøgleord i den forbindelse. En faglig organisations fornemste opgave er ikke kun at bistå sine medlemmer i konflikter og deraf opståede faglige tvister og sager. Det er heller ikke kun forhandling af nyansættelser og genforhandling af eksisterende kontrakter. Det er i særdeleshed de store linjer og de kollektive forandringer og forbedringer, der bør være fokuspunkt i vores politiske virke. Lidt flot sagt: visioner versus rugbrødsarbejde.

Jeg er vidende om, at en del af jer oplever vanskeligheder med arbejdsgivers implementering af de nye aftaler. Her vil jeg gerne mane til besindighed. Al forandring tager tid. Men hvis I oplever decideret vægning og manglende vilje til at implementere, endsige forsættelig ændring af jeres ansættelser for at undgå at forholde sig til aftalernes krav til arbejdsgiver, så lad høre fra jer. Det er aldeles vigtig viden for vores videre arbejde med at insistere på ordnede forhold.

Endnu en vigtig landvinding er kirkefunktionærerne under CO10's nyligt vundne repræsentation i bestyrelsen for selvsamme centralorganisation. Når man betænker, hvor mange kirkefunktionærer, der i den sammenhæng forhandles for, gav det ingen mening at vi ikke havde en plads i det forum. Derfor er det en glæde at kunne meddele, at Organistforeningens formand Ingrid Bartolin Gramstrup er blevet udpeget som menigt medlem, og at jeg fortsætter som 1. suppleant. Inge Stokholm, der ved de sidste tre overenskomstforhandlinger har varetaget forhandlingerne for den organisationsaftale, vi er en del af, har valgt at søge nye udfordringer. Vi skylder hende tak for hendes ihærdige og vedholdne arbejde. Navnet på den nye forhandler kan jeg endnu ikke afsløre, da vedkommende først tiltræder i det nye år. Men jeg kan da sige så meget, at vi får en person på posten med et aldeles indgående kendskab til Folkekirken.

Lige nu pågår som nævnt tidligere i denne tekst et udvalgsarbejde omkring revidering af den gældende menighedsrådslov igangsat af Kirkeministeren. Det er et arbejde, alle ansatte på tværs af gejstligheden og kirkefunktionærerne hilser velkommen. Lad mig sige det igen: vi har som ansatte i Folkekirken og professionelle på hver vores felter krav på et lige så professionelt agerende lederskab fra arbejdsgivers side. Hvis dette af den ene eller anden årsag ikke er muligt, må der via handling kunne iværksættes etablering af et sådant. Ergo er en professionalisering af menighedsrådsarbejdet, der omhandler arbejdsgiverrollen, på høje tid. Og det bør ydermere insistes på, at der kan sanktioneres mod rådsmedlemmer, der på den ene eller anden måde ikke er det tillidshverv bevidst, som de ved valg er blevet givet. Dette kan der selvfølgelig være flere meninger om og holdninger til. Men tydeligt er det for enhver, der har stiftet bekendtskab med mere eller mindre kompetente personalekonsulenter eller daglige ledere, at der er et udækket behov for et godt og bæredygtigt lederskab i folkekirkeligt regi.

FREMTID:

Hvad vil fremtiden bringe? Hvilke fordringer har de yngre generationer til en fagbevægelse, så de også fornemmer et medejerskab og derfor kan mønstre en interesse og velvilje overfor ikke bare at betale kontingent, men også aktivt deltage i det politiske arbejde? Jeg har ikke svarene, men jeg har et stor håb for fremtiden, når det kommer til rekruttering og aktivisering af foreningens medlemmer. Et godt sted at starte ville være noget så forholdsvist enkelt som at møde op til vores årlige generalforsamling, kære medlemmer. Det er den bedste måde at gøre sin indflydelse

gældende, når det kommer til foreningens virke og vision. Det nemmeste er at være indigneret på bagkant. Men det er mere demokratisk og konstruktivt at gøre sin stemme gældende, når muligheden er der. Hermed en opfordring til alle medlemmer om at møde op til vores fejring af foreningens 140 års historie og virke, deltage i en spændende debat om fremtidens fagforening og aktivt gøre sin stemme gældende til generalforsamlingen. **Sæt derfor kryds i kalenderen den 16.6.2025.**

Der er nemlig ikke bare ét fremtidsscenario. I årevis er der i forskellige fora blevet agiteret for en sammenlægning af de tre kirkemusikerforeninger. Det har på nuværende tidspunkt endnu ikke opnået konsensus foreningerne imellem. Ingen ved dog, hvad fremtiden bringer. Handles og ageres skal der i hvert fald, når man forholder sig til det kommende skrækszenarie omhandlende organistmangel. Og der er det af bydende nødvendighed, at vi som forening er en aktiv medspiller i at få løst den udfordring.

Tillykke til alle med foreningens forestående jubilæum. Jeg glæder mig til at se jer alle til Årsmødet 16. juni 2025. Indtil da: Glædelig Jul og Godt Nytår!

David Danholt

Formand

